

vigtige, men i og for ſig principmæssig temmelig betydende Spørgsmaal imod dets tidligere udtrykte Duffe, mod det, man veed er dets virkelige Mening og Billie. Hvis den høitagtede Conſeilspreſident dog alligevel mener at burde indgive ſin Dimiſſion, ſaa har jeg dog det Haab og den Tro, at Ministeriet ikke derfor er faldet. Den høitærede Conſeilspreſident vil, naar Rigsdagen følger ham, føle ſig under et meget stærkt moraliſt Tryk til, hvis det paa nogen Maade er ham muligt, at vedblive Regjeringen. Jeg vil haabe, at denne Majoritet vil følge ham, og jeg vil haabe, at han vil troe at kunne vedblive Regjeringen. Jeg vil, ſom jeg før yttrede, haabe det forſt og fremmeſt for de udenrigſke Forholds Skyld, men dernæſt dog ogſaa for de indenrigſke. Regjeringen er fremkommen med Reformer, men fuldt gjennemførte ere de dog neppe. Hærloven er vel ført igjennem, men den er ikke ſaa fuldstændig bleven indført i Folkets Midte, at Regjeringen kan være meget ſikker paa dens Fremtid, naar den træder fra inden Hærloven har overſtaaet den Aldprøve, ſom den ſkal gjennemgaae, naar Reviſionen engang kommer. Ogſaa de virkelig Reformer, ſom Regjeringen har ſtillet ſig ſom Formaal, ville blive kaſtede hen for Bind og Bove, hvis Regjeringen nu træder af, thi Ingen veed jo, i hvad Retning en ny Regjering vil gaae. Endelig maa jeg lægge den høitærede Regjering paa Sinde, at den taar er fremkommen med et Program til Landboreformer, ſom det viſt vilde være meget heldigt og meget henſigtsmæssigt, om den vilde forſøge paa at gjennemføre. Dermed vil jeg ikke ſige, at det vilde være heldigt, om dette Program blev gjennemført i alle ſine enkelte Details, men jeg vil ſige, at, derſom Regjeringen troer, at man bør gaae i den Retning, ſom den har udtalt, ſaa er der neppe nogen anden Regjering, der ſaa vel ſom den vil være iſtand til at ſætte ſin Billie igjennem. Dette gjælder i Særdeleſhed om det Spørgsmaal, ſom dog er Hovedſagen i Landboreformerne, nemlig om Fæſteveſenet. Der er intet Uheldigere, og det ſaa vel for den ene ſom den anden intereſſerede Part, end at der ſar for ſar fremkommer Fæſteafſøsningsforſlag ad det private Initiativs Bet. Denne Sag kan viſt-

nok under vore nuværende Forhold kun blive gjennemført med Held, naar Regjeringen vil tage den i ſin Haand; men naar denne Regjering, ſom omtrent er den eneſte, vi have haft, der har udtalt ſig ſaa imødekommende ligeoverfor de Beſtræbelſer, ſom gaae ud paa at blive hurtigſt muligt af med Fæſteveſenet, naar denne Regjering ikke vil gjøre et Forſøg i den Retning, ſaa vil der, frygter jeg, neppe for lang Tid blive gjort et ſaadant fra nogen anden Regjerings Side, og det betragter jeg, ſom ſagt, ſom det Uheldigſte for begge Parter.

Jeg kommer nu til et andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Forholdet mellem dette Thing og det høie Landſthing. Jeg troer ikke at feile, naar jeg udtaler, at Meget af den Bevægelse, der her gjør ſig gjældende for i diſſe Spørgsmaal at ſætte Folkethingets Billie igjennem, fremkommer af en vis Tro paa, at Landſthinget har til Henſigt ogſaa paa finantielle Gebeter at erklære ſig for ligeberettiget med Folkethinget. Min Opfattelse er den, at, da Grundloven har faſtſat, at Finantsloven ſkal forelægges forſt for Folkethinget, ſaa er det ogſaa Meningen, at Folkethinget ſkal have en overveiende Indflydelse paa finantielle Sagers Afgjørelſe. Derfor troer jeg, at Landſthinget ikke gjør Ret i og ikke i Rængden gjør fornuftigt i at forandre de reent finantielle Bevillinger. Et Andet er — og det følger ligefrem af, at Finantsloven forelægges fuldstændig for det andet Thing, ſom den forelægges her, og gjennemgaaer de ſamme Behandlinger og Afſtemninger paa ſamme Maade — at Landſthinget i finantielle Sager ligesaa vel ſom i alle andre ſkal have den modererende Indflydelse, paa Grund af hvilken det i det Hele exiſterer. Det er derfor naturligt og ganſke rigtigt, om Landſthinget udſtemmer ſaadanne Beſtemmelſer ſom den, det ærede Mindretal nu igjen vil have indført ved ſit Forſlag under Nr. 1. Landſthinget vilde efter min Overbeviſning miſkjende ſin Stilling, hvis det ikke i ſaa Henſeende ſøgte at udøve ſin modererende Indflydelse, men et ganſke andet Tilfælde er det rigtig nok med de andre Bevillinger. Saa vel Forſtærkningens Indkaldelſe ſom 7de Aargangs Indkaldelſe til Dvæle i Reſervebataillonerne er vel Noget, ſom følger af Hærlovens Mand,